

PROLÓG

NEW ORLEANS

DEŇ PO FESTIVALE MARDI GRASS

Selikoptéra vzlietla a Zarek sa oprel o sedadlo. Vracal sa domov na Aljašku.

Bezpochyby tam zomrie.

Ak ho nezabije Artemis, určite to urobí Dionýz. Boh vína a hojnosti neskrýval svoj hnev nad jeho zradou a Zarekovi znela v ušiach jeho hrozba.

Kvôli šťastiu Sunshine Runningwolfovej skrížil plány bohovi, ktorý mu spôsobí ešte horšie muky než tí, čo ho týrali, kým bol ešte človekom.

Bolo mu to jedno. Zarekovi nezáležalo na živote ani na smrti.

Stále nechápal, prečo riskoval kvôli Talonovi a Sunshine. Vytáčať ľudí bola jediná vec, z ktorej mal úprimnú radosť.

Pohľad mu padol na ruksak pri nohách.

Bez rozmýšľania z neho vybral ručne vyrobenú misu, čo mu darovala Sunshine, a podržal ju v rukách.

Prvýkrát v živote mu niekto dal niečo, za čo nemusel zaplatiť.

Pohladil zložitý motív, ktorý vlastnoručne vyrezala Sunshine. Pravdepodobne nad tou misou zotrvala nekonečné hodiny. Maznala sa s ňou svojimi láskavými rukami...

„Márnia svoj čas nad handrovou bábikou, ktorá je pre ne veľmi dôležitá, a ak im ju niekto vezme, plačú.“

Mysľou mu prebehla pasáž z *Malého princa*. Sunshine nad ňou strávila množstvo času a venovala mu ju. Len tak. Pravdepodobne ani netušila, ako veľmi naňho zapôsobí ten jednoduchý dar.

Nebud' trápny, pomyslel si a s odporom stiahol pery. Pre ňu to nič neznamená a ty si sa pre bezcenný kus hlíny vydal napospas smrti.

Zavrel oči a naprázdno prehltoľ. Je to tak. Opäť zomrie absolútne pre nič.

No a čo?

Nech zomrie. Veď na tom aj tak nezáleží. Ak ho nezabijú počas letu, bude bojovať zo všetkých síľ. Aljaška ešte nezažila taký súboj.

Tešil sa na túto výzvu.

Nahnevaný sám na seba a na celý svet rozdrvil miskú silou myšlienok na prach a oprášil si nohavice. Vytiahol MP3 prehrávač, naladil *Hair of the Dog* od Nazarethu, nasadil si slúchadlá a čakal, kedy Mike osvetlí okná helikoptéry a vpustí dnu smrtiace slnečné lúče.

Napokon Dionýz za to rytierovi zaplatil, a ak má ten chlap aspoň štipku zdravého rozumu, urobí to. Inak si to bude do smrti vyčítať.

KAPITOLA 1

Acheron Parthenopaeus bol muž mnohých tajomstiev a nadprirodzených schopností. Ako prvorodený z temných lovcov a vodca klanu sa pred deviatimi tisícmi rokov etabloval do úlohy zmierovateľa lovcov. Artemis bola bohyňa lovu, ktorá ich stvorila.

Bola to práca, z ktorej mal zriedkakedy pôžitok. Svoje postavenie nenávidel. Artemis ako neposlušné dieťa donekonečna skúšala jeho trpezlivosť, až kým na ňu nezačal zvolávať kliatby.

Mali veľmi komplikovaný vzťah, založený na rovnováhe síl. Acheron ju dokázal upokojiť a udržiavať pri zdravom rozume.

Aspoň vo väčšine situácií.

Mala v rukách zbraň, ktorú potreboval na zachovanie vlastnej ľudskosti. Súcit.

Bez nej by sa z neho stal bezcitný zabijak, horší než dajmoni poľujúci na ľudí.

Artemis by bez Acherona nemala srdce ani svedomie.

Počas festivalu Mardi Grass s ňou uzavrel obchod. Poddá sa jej na celé dva týždne, ak Talona, jedného z temných lovcov, prepustí zo služby, oslobodí jeho dušu a dovolí mu stráviť nesmrteľnosť so ženou, ktorú miluje.

Talon bol oslobodený a nemusel viac poľovať na upírov

a démonických netvorov, ktorí prečesávali zem a poľovali na nešťastné obeť.

Zatiaľ čo znášal svoj ortieľ uväznený v Artemisinej svätyni, mal obmedzené schopnosti a musel trpieť jej vrtochy, lebo sa chcel dozvedieť, ako postupuje lov na Zareka.

Chápal Zarekovo sklamanie a trápilo ho to. Ash veľmi dobre vedel, aké je byť sám, vydaný napospas osudu a držať sa pri živote vďaka inštinktu, obkolesený samými nepriateľmi.

Nedokázal sa zmieriť s myšlienkou, že jeden z jeho ľudí sa tak cíti.

„Odvolaj Tanata,“ vyslovil, sediac na mramorovej podlahe pri jej nohách. Artemis ležala na slonovinovom tróne, ktorý mu pripomínal vypchané čalúnené lôžko. Bolo dekadentné a mäkké, stvorené na rojčenie.

Artemis milovala pohodlie.

Apaticky sa usmiala a prevrátila sa na chrbát. Biely priesvitný odev viac odhaľoval, než zakrýval, a keď sa pohla, obnažila sa jej celá spodná časť tela.

Bez záujmu jej uprene hľadela do očí.

Artemis zmyselne blúdila pohľadom po jeho tele, ktoré nezahaľovalo nič, iba tesné čierne kožené nohavice. V zelených očiach sa jej zračila spokojnosť. Pohrávala sa s prameňom jeho dlhých plavých vlasov, ktoré mu zakrývali ranu na krku.

Bola ukojená a spokojná.

On nebol ani jedno, ani druhé.

„Si ešte príliš slabý, Acheron,“ povedala potichu. „A vôbec nemáš právo o niečo ma žiadať. Okrem toho, tvoje dva týždne sa ešte len začali. Kde je tvoja pokora, ktorú si mi sľúbil?“

Ash sa pomaly postavil. Chytil ju oboma rukami a spustil sa na jej úroveň, až sa takmer dotýkali nosmi.

Oči sa jej mierne rozšírili, pretože aj napriek silným slovám veľmi dobre vedela, kto z nich dvoch má aj oslabený väčšiu moc. „Myslím to vážne, Artie. Odvolaj ho. Už dávno som ti povedal, že nie je nevyhnutné, aby Tanatos prenasledoval mojich lovcov. Už ma táto tvoja hra unavuje. Daj ho zavrieť.“

„Nie,“ odvetila nevrlo. „Zarek musí zomrieť. Koniec debaty. Od chvíle, keď sa jeho podobizeň stala hitom nočných správ, lebo zabíjal dajmonov, vystavil všetkých temných lovcov nebezpečenstvu. Nemôžeme dopustiť, aby sa ľudia o nich dozvedeli. Ak Zareka nájdú...“

„Prosím ťa, kto ho nájde? Vďaka tvojej krutosti je vo vyhnanstve.“

„Ty si ho tam poslal, nie ja. Chcela som ho dať zabiť, ale bol si proti. Je to len a len tvoja vina, že ho vyhostili na Aljašku, tak to láskavo nehádz na mňa.“

Ash sa zaškľabil. „Neobetujem život človeka len preto, aby si sa mohla so svojimi súrodencami pobaviť.“

Zareka čakal iný osud. Ale dosiaľ ani jeden z bohov, ani sám Zarek nespolupracovali.

Dočerta so slobodnou vôľou. Všetkých dostala do väčších problémov, než bolo nutné.

Sledovala ho zúženými očami. „Prečo sa o neho tak veľmi zaujímaš, Acheron? Asi začnem žiarliť na priazeň, ktorú mu preukazuješ.“

Ash sa od nej odtiahol. Celkom prekrútila úprimnú starosť o jedného z jeho mužov. V tom priam vynikala.

K Zarekovi cítil bratskú spriaznenosť. Lepšie než ktokoľvek iný chápal, prečo v hneve a frustrácii zaútočil. Podobne ako jedného dňa skočí pes, do ktorého stále kopú.

On sám bol kedysi v podobnej situácii a nemohol Zarekovi vyčítať, že si už pred stáročiami zvolil cestu hnevu.

Napriek všetkému, čo sa stalo, nedopustí, aby Zarek

zomrel. Nie takto. Nebola to jeho vina. Tá príhoda v uličke v New Orleanse, kde Zarek zaútočil na ľudských policajtov, bola Dionýzova práca. Jednoducho chcel Zareka odhaliť ľuďom a nahuckať na neho Artemis, lačnú po pomste.

Ak Tanatos alebo rytieri Zareka zabijú, stane sa z neho bezduchý tieň, odsúdený blúdiť celú večnosť po zemi o hlade, v nekonečnej bolesti a v utrpení.

Ash sa strhol pri tej spomienke. Nebol schopný na to ani len pomyslieť. Pohol sa smerom k dverám.

„Kam ideš?“ spýtala sa Artemis.

„Idem za Temis, odčiniť to, čo si spôsobil.“

Artemis odrazu stála pred ním a zahatala mu cestu k dverám. „Nikam nejdeš.“

„Tak odvolaj svojho poskoka.“

„Nie.“

„Ako chceš.“ Ash sa pozrel na svoju pravú ruku, na ktorej sa smerom od ramena až po zápästie ťahalo tetovanie draka. „Simi,“ prikázal, „prevtel sa do ľudskej podoby.“

Drak sa zdvihol z jeho kože a nadobudol podobu mladšej démonickéj ženy. Bola asi meter vysoká a nenútene sa nadnášala po jeho pravici. V tomto prevtelení mala modročierne krídla, hoci zvyčajne uprednostňovala purpurovočervenú farbu. Tmavá farba krídel v kombinácii s farbou jej očí vyjadrovala Siminu nespokojnosť so zistením, že sa nachádza na Olympe.

Biele oči mala orámované červenou farbou. Dlhé žlté vlasy jej voľne povievali okolo tela. Mala dlhé špicaté uši a rozkošné tmavé rohy, ktoré vôbec nevzbudzovali hrôzu. Voľné splývavé červené šaty zahalovali jej pružné svalnaté telo, ktoré dokázala premeniť do akejkoľvek podoby, počínajúc dvomi centimetrami až do výšky dva a pol metra. Prípadne sa mohol z nej stať dvadsaťštyrimetrový drak.

„Nie!“ skríkla Artemis a využila svoje sily na skrotenie charontského démona.

Simi to nijako nevyviedlo z miery. Povolat' a ovládať ju mohli jedine Ash a jeho matka.

„Čo si želáš, *akri*?“ spýtala sa Simi.

„Zabi Tanata.“

Simi vycerila tesáky, spokojne si pomädľila ruky a zlovestne sa zaškerila na Artemis. „Hurá! Stavím sa, že toto poriadne napáli červenovlasú bohyňu!“

Artemis hodila na Asha zúfalý pohľad. „Zavolaj ju naspäť.“

„V nijakom prípade, Artemis. Nie si jediná, kto dokáže veliť zabijakovi. Ja osobne som veľmi zvedavý, ako dlho vydrží Tanatos v súboji s mojou Simi.“

Artemis zbledla.

„Nebude to dlho trvať, *akri*,“ odvetila Simi. Použila pritom atlantské slovo vo význame „pán a vládca“. Mala tichý, silný, melodický hlas. „Tanata si ugrilujem.“ Usmiala sa na Artemis. „A ja veľmi rada grilujem. Len mi povedz, ako si ho želáš, *akri*. Na bežný spôsob, alebo dobre prepečeného? Ja uprednostňujem dobre prepečené pochúťky, lebo pekne chrumkajú, keď sa vypráčajú. Aby som nezabudla, potrebujem strúhanku.“

Artemis hlasno prehltna. „Nemôžeš ju za ním poslať len tak. Bez teba je nekontrolovateľná.“

„Urobí len to, čo jej prikážem.“

„Je nebezpečná, či už s tebou, alebo bez teba. Zeus zakázal, aby vkročila do ľudskej ríše sama.“

Ash sa zasmial. „Určite je menej nebezpečná než ty a púšťam ju kedykoľvek samu.“

„Neverím, že ju necháš len tak odísť. Čo si vlastne o sebe myslíš?“

Zatiaľ čo sa hádali, Simi poletovala po miestnosti a do malej knižky viazanej v koži si písala zoznam. „Budem po-

trebovať štiplavú omáčku na grilovanie, kuchynské rukavice, keďže bude rozpálený z grilovania v plameňoch, a niekoľko jabloní na štiepky. Tie dodajú mäsku tú správnu príchuť. Ja totiž neznášam tú dajmonskú chuť. Fúj!“

„Čo to robíš?“ spýtala sa Artemis, keď si uvedomila, že Simi sa zhovára sama so sebou.

„Robíš si zoznam, aby vedela, čo potrebuje na zabitie Tanata.“

„Skôr to vyzerá, že sa ho chystá zožrať.“

„Možno.“

Artemis zúžila oči. „To nemôže. Zakazujem jej to.“

Ash sa zlovestne zasmial. „Simi si môže robiť, čo chce. Naučil som ju, že plytvanie je hriech.“

Simi zodvihla hlavu a pohrdlivo zaprskala na Artemis. „Simi je veľmi precízna. Zje všetko okrem kopýt. Nemá ich rada, bolia ju z nich zuby.“

Pozrela sa na Asha. „Tanatos nemá kopytá, však?“

„Nie, Simi, nemá.“

Simi radostne vykrikla. „Dnes budem mať skvelú večeru. Ugrilovaného dajmona. Môžem už ísť, *akri*? Môžem? Prosím.“ Simi sa radostne vznášala okolo neho ako malé dieťa, ktoré sa teší z hračky.

Ash uprel pohľad na Artemis. „Záleží na tebe, Artie. Buď bude žiť, alebo zomrie. Jeho osud je v твоjich rukách.“

„Nie, *akri*!“ zakňučala prekvapená Simi. „Nehovor tak. Ona mi nikdy nedopraje nijakú zábavu. Je to zlá bohyňa!“

Ash veľmi dobre vedel, ako Artemis nenávidí prehru. V očiach jej horel hnev. „Čo chceš, aby som urobila?“

„Tvrdíš, že Zarek si nezaslúži žiť a že je hrozbou pre ostatných. Nechaj to na Temis. Ak ti dá za pravdu, sám za ním pošlem Simi, aby ho zabila.“

Simi vycerila tesáky a s Artemis si vymenili nenávistné pohľady.

Pozrela sa na Asha. „To je síce pekné, ale ja tvojmu démonovi neverím. Odvolám ho, no keď sa dokáže jeho vina, pošlem za ním Tanata, nech ho zlikviduje.“

„Simi,“ rozkázal Ash svojej charontskej spoločníčke, „vráť sa späť.“

Už len sama myšlienka ju znechutila. „Vráť sa späť, Simi,“ napodobňovala ho, keď menila vzhľad. „Neugriluj bohyňu. Neugriluj Tanata,“ prskala. „Ja nie som jojo, *akri*. Som Simi. Nenávidím, keď ma celú rozpáliš a potom mi to zakážeš. Nemám to rada. Je to otravné. Vôbec mi už nedopraješ ani trochu zábavy.“

„Simi,“ prísne ju napomenul Ash.

Simi ohrnula pery, zaletela na jeho ľavú stranu a vrátila sa mu na rameno v podobe štylizovaného vtáka.

Ash si počúchal dlaňou biceps. Vždy, keď sa k nemu vracala alebo vystupovala z jeho kože, cítil v tom mieste pálenie.

Artemis nevraživo zazerala na jej novú podobizeň. Potom obišla Asha, oprela sa mu o chrbát a rukou mu prešla po tetovaní. „Jedného dňa prídem na to, ako ťa zbaviť tej beštie na tvojom ramene.“

„To určite,“ odvetil a snažil sa strpieť jej dotyk. Ash ju znášal len veľmi ťažko a ona si to uvedomovala.

Pozrel sa na ňu ponad plece. „A ja jedného dňa prídem na to, ako sa zbaviť beštie na mojom chrbte.“

Astrid sedela v átriu a čítala *Malého princa* od Antoina de Saint-Exupéryho. Bola to jej obľúbená kniha. Čítala ju už mnohokrát, ale vždy v nej našla niečo nové. Dnes v nej potrebovala nájsť dobro. Niečo, čo by ju presvedčilo, že na svete ešte existuje krása. Nevinnosť. Radosť. Šťastie.

A predovšetkým nádej.

Od rieky povieval jemný vánok, popretkávaný vôňou ľalií, až k mramorovým dóorskym pilierom a k bielemu prútenému ležadlu, kde sedela. Chvíľu s ňou pobudli aj jej tri sestry, ale poslala ich preč.

Ani ony ju nedokázali utešiť.

Unavená a sklamaná hľadala útechu v knihe. Nachádzala v nej dobro, ktoré ľuďom, čo poznala, chýbalo.

Vari už neexistovala slušnosť a milota?

Podarilo sa napokon ľudstvu oboje vyhubiť?

Jej sestry, akokoľvek ich mala rada, boli bezcitné, tak ako všetci ostatní. Ľahostajné k prosbám a trápeniu každého, s kým neboli v príbuzenskom vzťahu. Nič ich už nedokázalo dojať.

Astrid si nepamätala, kedy naposledy plakala alebo sa smiala.

Bola úplne otupená.

Otupenosť bola ich prekliatím. Jej sestra Atty ju dávno upozorňovala, že ak sa stane sudkyňou, raz to príde.

Mladá, márnivá a hlúpa Astrid naivne ignorovala všetky varovania, pretože si myslela, že jej sa to nikdy nestane.

Nikdy nebude ľahostajná k ľuďom a k ich bolesti.

A teraz jej zostali len knihy. Jedine tie v nej dokázali vyvolať akékoľvek city. Aj napriek tomu, že ich v skutočnosti nemohla cítiť, nereálne a potlačované emócie hrdinov ju určitým spôsobom utešovali.

A keby to dokázala, rozplakala by sa.

Začula, ako sa k nej odzadu niekto blíži. Nechcela, aby dotyčný videl, čo číta, a preto knihu ukryla pod vanúš. Určite by vyzvedal, prečo ju číta, a ona by musela priznať, že stratila schopnosť súcitiť. Otočila sa a zočila svoju matku kráčať upraveným trávnikom, na ktorom sa pásli tri škvrnité srnky.

Nebola sama.

Spoločnosť jej robili Artemis a Acheron.

Matkine dlhé červené vlasy elegantne lemovali jej tvár. Nik by jej nehádal viac než tridsať rokov. Mala na sebe priliehavú modrú košelu a kaki nohavice.

Nikomu by nezišlo na um, že je gréckou bohyňou spravodlivosti.

Artemis mala na sebe klasický grécky peplos, Acheron neodmysliteľné čierne kožené nohavice a čierne tričko. Dlhé blond vlasy mu voľne spočívali na pleciach.

Striaslo ju, napokon ako zakaždým, keď sa k nej Acheron priblížil. Bolo na ňom niečo pôsobivé a neodolateľné, no zároveň desivé.

Dosiaľ nestretla nikoho ako on. Priťahoval ju akýmsi zvláštnym spôsobom, ktorý si nevedela vysvetliť. Ako keby svojou prítomnosťou vzbudzoval v každom neskuťočnú chuť strhnúť z neho šaty, zvaliť ho na zem a milovať sa s ním až do skonania sveta.

Ale bolo tu aj niečo iné než len sexuálna príťažlivosť. Niečo odveké a živočíšne. Niečo natoľko mocné, že sa ho báli aj sami bohovia.

V očiach Artemis, ktorá kráčala vedľa neho, sa odrážal strach.

Nik netušil, aký vládol medzi nimi vzťah. Nikdy sa jeden druhého nedotkli, dokonca si zriedkavo vymenili pohľady. Aj napriek tomu bol Acheron častým hosťom Artemisinej svätyne.

Keď bola Astrid ešte dieťa, navštevoval aj ju. Hrával sa s ňou a učil ju využívať jej obmedzené schopnosti. Priniesol jej nespočetné množstvo kníh z minulosti aj z budúcnosti.

Práve on jej daroval *Malého princa*.

Jeho návštevy razom ustali, keď Astrid dosiahla pu-

bertu a uvedomila si, aký je pre ňu príťažlivý. Acheron sa stiahol do úzadia a medzi nimi vznikla priam hmatateľná priepasť.

„Čomu vďačím za vašu návštevu?“ spýtala sa, keď ju obklúčili.

„Mám pre teba prácu, miláčik,“ odvetila jej matka.

Astrid sa zatvárila utrápene. „Veď sme sa dohodli, že si môžem zobrať voľno.“

„Ale no tak, sesternička. Potrebujem ťa,“ povedala Artemis a venovala Acheronovi nevraživý pohľad. „Na scéne sa objavil temný lovec, ktorý musí zomrieť.“

Acheron pozeral na Astrid s pokojným výrazom na tvári.

Astrid si vzdychla. Nechcela to robiť. Celé stáročia súdila iných a úplne ju to emocionálne vyčerpalo. Začínala si myslieť, že už nie je schopná precítiť bolesť druhých.

Ani svoju vlastnú.

Nedostatok súcitu zničil jej sestry. Obávala sa, že ju čaká podobný osud.

„Veď existujú aj iní sudcovia.“

Artemis sa zatvárila znechutene. „Nedôverujem im. Sú to obyčajní mäkkýši, ktorí ho môžu vyhlásiť za nevinného. Potrebujem niekoho nekompromisného a nezaujateho, kto urobí to, čo je správne a nevyhnutné. Potrebujem práve *teba*.“

Chĺpky na krku sa jej zježili. Astrid preletela pohľadom na Acherona. S rukami prekríženými na prsiach a neoblomným výrazom na tvári ju sledoval striebriсто blikajúcimi očami.

Nebolo to po prvýkrát, čo mala súdiť nebezpečného temného lovca, ale dnes sa jej na Acheronovi čosi nepozdávalo.

„Veríš v jeho nevinu?“ spýtala sa.

„Nie je nevinný,“ pohľadavo odvetila Artemis. „Bez

mihnutia oka by zabil hocikoho. Na nikom mu nezáleží, len na sebe samom.“

Acheron jej venoval spýtavý pohľad, ktorý naznačoval, že tie slová mu niekoho pripomínajú.

Astrid sa pousmiala.

Zatiaľ čo jej matka postávala v úzadí, Acheron si kľakol k jej ležadlu. Pohľady sa im stretli. „Viem, že si unavená, Astrid. Viem, že s tým chceš skončiť, ale ja nedôverujem nikomu inému.“

Astrid sa pri jeho slovách zamračila. Nikto nevedel, že mala v úmysle skončiť.

Artemis mu venovala nenávistný pohľad. „Ako to, že ti tak vyhovuje výber mojej sudkyne? Astrid ešte nikdy nikoho nevyhlásila za nevinného.“

„Viem,“ odvetil hlbokým silným hlasom, rovnako zvodným, ako bol on sám. „Ale verím, že sa rozhodne správne.“

Artemis zúžila oči. „Akú leš' si si naplánoval?“

S pokojným výrazom na tvári hľadel na Astrid. „Nijakú.“

Astrid uvažovala, že to urobí len kvôli nemu. Nikdy od nej nič nežiadal a veľmi dobre si pamätala, koľkokrát ju ako dieťa upokojil. Bol jej otcom a bratom zároveň.

„Ako dlho musím zostať? Ak zistím, že sa nedokáže temný lovec vykúpiť, môžem hneď odísť?“

„Áno,“ odvetila Artemis. „Čím rýchlejšie ho odsúdiš, tým lepšie pre nás.“

Astrid sa obrátila k Acheronovi. „Acheron?“

Prikývol. „Budem čakať na tvoje rozhodnutie.“

Artemis priam žiarila. „Dohodnuté, Acheron. Máme sudkyňu.“

Na perách mu pohrával jemný úsmev. „To veru máme.“

Artemis znervóznela. Pohľadom preletela z jedného na druhého. „Niečo predo mnou tajíš?“

Acheron prepaľoval Astrid pohľadom. „Viem, že Astrid v sebe ukryva hlbokú pravdu.“

Artemis si rukami podoprela boky. „Akú?“

„Správne vidíme iba srdcom. To, čo je dôležité, je očiam neviditeľné.“

Astrid opäť striaslo. Acheron citoval pasáž z *Malého princa*, ktorého čítala, keď sa k nej blížili. Ako to vedel? Pohľadom sa ubezpečila, že je kniha dobre ukrytá.

Už to raz bolo tak, Acheron Parthenopaeus bol nevy-spytateľný muž.

„Máš na to dva týždne, dcérka,“ povedala jej matka potichu. „Ak ti to potrvá kratšie, v poriadku, ale do dvoch týždňov musíš rozhodnúť o Zarekovom osude.“